

ŚW. FILIP NERI

STANOWCZOŚĆ WALCZĄCEGO KATOLIKA

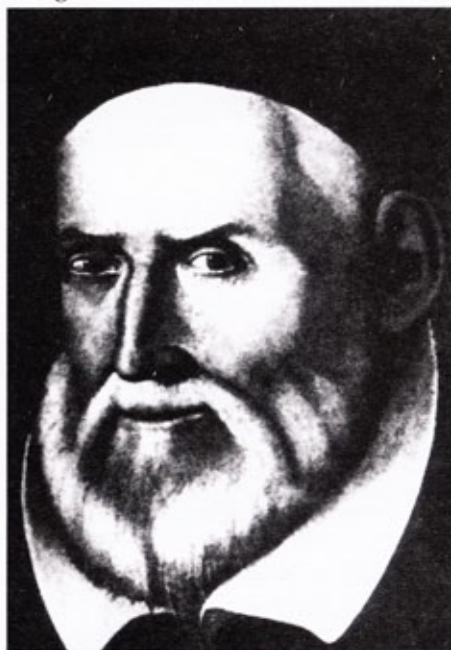

Św. Filip Neri żył we Włoszech w XVI wieku. Założył nie tyle zgromadzenie zakonne, co dzieło o nazwie Oratorium: grupę duchownych, którzy wspólnie mieszkali, nie składali typowych dla zakonów potrójnych ślubów, jednakże poddawali się pewnemu wspólnotowemu regulaminowi.

Św. Filip był wielkim kaznodzieją i wspaniałym teologiem znającym doktrynę katolicką w sposób znakomity. Jego dzieło rozprzestrzeniło się szybko na całą niemal Europę i doświadczyło też wielkich prześladowań. Dlaczego?

Część duchowieństwa z tego okresu była przeciwnikami duchowości, która cechowała księży z kręgu tego świętego. Warto w tym miejscu wspomnieć, że jedną z wielkich postaci Oratorium, bliższych naszym czasom, był słynny ks. Faber, Anglik nawrócony z anglikanizmu, który wyróżniał się w walce przeciw protestantom. Ksiądz ten był również wielkim propagatorem dzieła św. Ludwika Marii Grignon de Montfort.

Jakie były zarzuty wobec św. Filipa Neri? Mówiło się, że założył sektę! Nic nowego...

Obraz przedstawia fizjonomię św. Filipa Neri będącego już w podeszłym

wieku. Jego broda jest całkowicie siwa, brwi czarne.

Jego twarz jest obrazem człowieka, który w przeszłości musiał stoczyć wiele walk i nadal je toczy. Śledzi czujnym i badawczym spojrzeniem niewidzialnego dla nas wroga. Można by rzec, że to spojrzenie dostrzega intrygi, które przygotowują wrogowie, i że już obmyśla strategię argumentacji, przewidując moment dogodny do kontrataku.

Charakter tej walki odbijają nie tyle spojrzenie i oczy świętego – zawsze czujne i waleczne – ile falisty kształt brwi. Tak jak doświadczenia wojenne odbijają się na żołnierzu, tak można powiedzieć, że w pomarszczonych brwiach św. Filipa odcisnęła się jego codzienna walka. Ale nawet jeśli spojrzenie jest czujne, twarz pozostaje zawsze spokojna.

Oto stanowczość i odwaga walczącego katolika!

Oprac. L. Przybysz, S. Skiba

D A W N A B R O Ń

HALABARDA

Halabarda to po prostu topór umieszczony na wysokim drzewcu (ok. 2,5 m). Powstała się w Szwajcarii. Służyła do rozbijania zbroi przeciwnika. Od ciosu zadanego tą bronią zginął m.in. król Burgundii Karol Śmiały. Halabarda rozcięła mu hełm razem z czaszką, aż do ramion. Z czasem na żelźcu dodano hak służący do ściągania jeźdźców z koni, a szczyt zapatrzono w grot, tak że broń nadawała się również do kłucia. Okres największej popularności tej broni przypada na XIV i XV w. Żołnierze uzbrojeni w halabardy stawali w dalszych szeregach czworoboku piechoty (za pikinierami przyjmującymi pierwszy impet natarcia nieprzyjaciela). Jako broń bojowa halabarda była używana przez oddziały regularnej piechoty jeszcze w czasie Wojny Trzydziestoletniej. Halabarda cieszyła się również dużą popularnością jako oręż oddziałów dworskich oraz oznaka stopni oficerskich i podoficerskich. Do dziś używają jej, jako

broni ceremonialnej, oddziały papieskiej Gwardii Szwajcarskiej. Do celów paradnych produkowano egzemplarze o ładniejszym kształcie i wykończeniu, często ozdobione wycinanymi bądź trawionymi ornamentacjami.

niemiecka XV w.

niemiecka XV w.

saksońska XVI w.

austriacka XVII w.